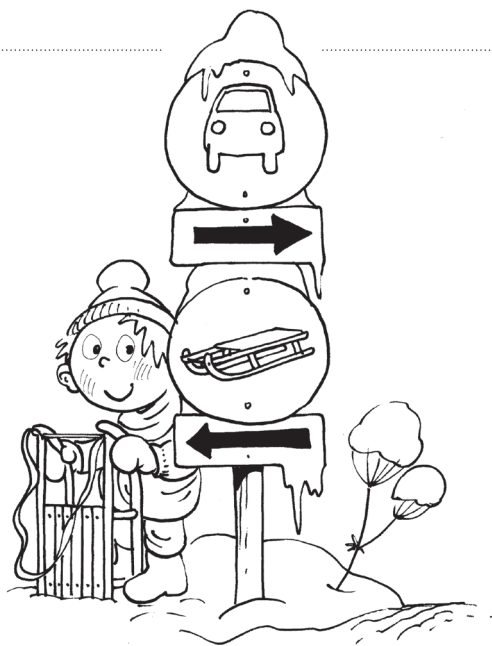

Sankanje

Sredi Doba je cesta, ki vodi v dol, kjer je nekaj hiš in reka. Tej cesti pravim »Klanec«. Ker v dol vodi še druga cesta, smo sneg na Klancu otroci takoj potlačili in ga tako pripravili za sankanje. Če se je po Klancu peljal plug, smo z lopatami nametali malo snega nazaj na cesto in tako smo si ustvarili imenitno progo za sankanje. Šoferji pa so nam pustili progo in za vse je bilo jasno, da je cesta pozimi rezervirana za nas otroke. Da nam ni bilo dolgčas, smo igrali razne igre. Ena teh iger je bila »škarje brusimo«.

Sanke smo postavili v krog in na vsake sani se je usedel otrok. Eden od otrok ni imel sank in je moral hoditi od enega do drugega in je spraševal: »A vi škarje brusite?« »Ne, mi ne, a tam jih brusijo!« je bil odgovor. Drugi pa so morali medtem menjati sedeže, tisti v sredini pa se je moral poskusiti usesti na ene od sank.

Včasih pa smo naredili s sankami vlak. Ulegli smo se s trebuhom na sanke in z nogami smo poprijeli za sanke za nami. Tako je nastal dolg

vlak in некоč nas je bilo celo enajst. Tisti, ki je bil na prvih sankah, je bil šofer in je moral voziti zelo previdno po bregu. Tako smo drveli z glavo naprej po bregu. Nekeč pa se je zgodilo, da je vlak zavil s proge in zdrveli smo v staro žično ograjo. Vsi krvavi in opraskani smo obtičali v plotu in za ta dan je bilo dovolj vlaka. Naslednji dan pa je »vlak« že spet vozil ...

